Dosarul nr. 2-10832/2024

2-24090226-12-2-13082024

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

02 mai 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
în componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Victor Sîrbu
Grefier Valeria Căinăreanu
Cu participarea:
Avocatul reclamantului Ion Matușenco
Reprezentantul pârâtului Teodor Stelea

examinând în şedinţă publică cauza civilă intentată la cererea depusă de ***** către Ministerul Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și încasarea cheltuielilor de judecată, -

Argumentele participanților la proces:

La 12.08.2024, ***** a depus cerere de chemare în judecată către Ministerul Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii a fost indicat că, organul de urmărire penală fiind reprezentat de către Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Rîșcani la data de 04 octombrie 2019 în temeiul plângerii formulate de către ***** a dispus pornirea urmăririi penale în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, fiind vizat în cauza penală descrisă ***** (proba în acest sens - ordonanța de scoatere de sub urmărire penală din 30 iunie 2023).

Indică că, organul de urmărire penală efectuând acțiunile de urmărire penală și ignorând faptul, că toate alegațiile presupusei părți vătămate constituiau obiectul nemijlocit al procedurilor civile, contrar normelor legale și în detrimentul reclamantului *****, în data de 28 septembrie 2021 a atribuit calitatea procesuală de bănuit lui ***** (proba în acest sens - ordonanța de scoatere de sub urmărire penală din 30 iunie 2023). Prin actul procesual descris și ilegal a fost formulată bănuiala în comiterea actului infracțional prevăzut de art. 190 alin. (5) Cod penal - adică acuzat în săvârșirea unei infracțiuni excepțional de grave.

Menționează că, că tot în data de 28 septembrie 2021 la domiciliul și reședința reclamantului a fost efectuată și acțiunea procesuală de percheziția domiciliului, prin care

organul de urmărire penală a comis o ingerință în viața personală, privată a reclamantului și familiei sale.

Reclamantul a acționat de bună credință și a prezentat organului de urmărire penală toate declarațiile și actele necesare ce la direct dezmințeau faptele imputate și constatau, că cauza penală avea un caracter subiectiv ba chiar la comandă. Toate aceste circumstanțe de fapt au fost ignorate de către organul de urmărire penală.

Ulterior și ne fiind analizate dovezile prezentate de către bănuit la data de 28 decembrie 2021 organul de urmărire penală reprezentat de către procuratură a dispus punerea sub învinuire a lui *****, fiind incriminat săvârșirea faptei prejudiciabile prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal (proba în acest sens fotocopia ordonanței din 28 decembrie 2021). Actul de învinuire fiind adus spre cunoștință în data de 05 ianuarie 2022

În consecință, ca rezultatul multiplelor plângeri formulate la faza urmăririi penale, organul de urmărire penală reprezentat de procurorul Adrian Scutaru din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul principal în data de 30 iunie 2023 a emis ordonanța de scoatere de sub urmărire penală pe motivul lipsei în acțiunile ultimului a faptei prejudiciabile imputate prin actul de acuzare formulat la data de 28 decembrie 2021.

Pentru aceste fapte se invocă, că reclamantul a fost pus sub acuzație absolut nejustificat, ilegal. Ultimul a fost supus ilegal la procedurile penale fiind la modul direct atinse prejudicii asupra imaginii ultimului, fiind supus la tratamente morale ilicite.

Potrivit dispozițiilor art. 130 alin. (1) Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În temeiul art. 240 alin. (1) Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admisibilitatea acțiunii.

Conform art. 239 Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Lucrările dosarului denotă, că acțiunile ilicite îndreptate de către organul de urmărire penală sau manifestat: supunerea nejustificată la procedurile penale; încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale; încălcarea gravă și abuzivă a drepturilor și libertăților fundamentale garantate de Constituție și Tratatele Internaționale.

Deci prin probele prezentate se atestă, că reclamantul a fost supus: a fost supus ilegal la măsura preventivă - declarația de a nu părăsi țara pe o perioadă de 90 zile; a fost supus la acțiuni procesuale de percheziție ilegală a domiciliului său și a rudelor apropiate; a fost pus ilegal sub acuzație în săvârșirea unei infracțiuni excepțional de grave.

Toate aceste acțiuni au dus la prejudicierea materială și morală a reclamantului, deoarece pentru perioada instrumentărilor de ordin penal a suportat cheltuieli pentru

asistența avocațională.

Potrivit art. 1 al Legii, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr.1545 din 25 februarie 1998, prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul și condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale și contravenționale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești.

În conformitate cu art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime. Iar, în conformitate cu art. 7 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească intentează procesul civil la cererea persoanei care revendică apărarea unui drept al său încălcat sau contestat, libertății ori a unui interes legitim.

În temeiul art. 20 alin. (1) și alin. (2) din Constituția RM, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiție.

Conform prevederilor art. 53 alin. (2) din Constituția RM, statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvârșite în procesele penale de către organele de anchetă și instanțele judecătorești.

Potrivit art. 2 din Legea, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, prin acțiuni ilicite se subînțeleg acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravențiile administrative, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale in timpul procedurii penale sau administrative (infracțiuni).

Conform art. 3 alin. (1) al Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest administrativ, reținerii administrative ilegale sau aplicării

ilegale a amenzii administrative de către instanța de judecată; e) efectuării măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare, iar potrivit prevederilor alin. (2) al aceleiași Legi, prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcție de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură și din instanțele judecătorești.

În conformitate cu art. 23 alin. (3) Cod de procedură penală, persoana achitată sau în privința căreia s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală ori încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare, are dreptul să fie repusă în drepturile personale pierdute, precum și să fie despăgubită pentru prejudiciul care i-a fost cauzat.

Potrivit art. 6 lit. a) al Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr.1545 - XIII din 25.02.98, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare.

Conform art. 10 al Legii nominalizate, dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea și în modul stabilit de prezenta lege apare în cazurile specificate la art. 6.

În temeiul dispozițiilor legale invocate, se instituie obligația generală a statului de a repara persoanelor fizice prejudiciul material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Prin urmare, reclamantul consideră, că în speță, dispune de dreptul subiectiv la repararea prejudiciului material și moral cauzat potrivit prevederilor Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, nr. 1545-XIII din 25.02.98.

Mai mult ca atât, este de notat faptul, că eșecul actului de învinuire prin sine constituie o confirmare a încălcării drepturilor persoanei, comise de autorități față de cel tras la răspunderea penală, indiferent de faptul dacă în final s-a ajuns sau nu la condamnarea publică, achitarea persoanei sau scoaterea persoanei de sub urmărirea penală.

Potrivit art. 11 al Legii nr. 1545-XIII din 25.02.98, mărimea compensației pentru repararea prejudiciului se stabilește de instanța de judecată în modul prevăzut de prezenta Lege. Mărimea concretă a compensației se determină luându-se în considerare: gravitatea infracțiunii de a cărei săvârșire a fost învinuită persoana respectivă, caracterul și gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală și la examinarea cauzei penale în instanța de judecată, rezonanța pe care a avut-o în societate informația despre învinuirea persoanei, durata urmăririi penale, precum și durata examinării cauzei penale în instanța de judecată, natura dreptului personal lezat și locul lui în sistemul de valori al persoanei, suferințe fizice și gradul suferințelor psihice, măsura în care compensația bănească poate atenua suferințele fizice și psihice cauzate, durata aflării nelegitime a persoanei în detenție.

Potrivit art. 2036 alin.(3) Cod Civil, reparația prejudiciului moral se face și în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare

ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunității și în alte cazuri prevăzute de lege.

În conformitate cu art. 2037 alin.(1) și (2) Cod Civil, mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

În acest context, coroborând normele legale enunțate cu circumstanțele stabilite prin materialele anexate la pricina civilă, reclamantul conchide asupra temeiniciei acțiunii formulate, care urmează a fi admisă integral, prin adjudecarea în favoarea reclamantului a sumei de 500 000 lei cu titlu prejudiciu moral cauzat, ca urmare a acțiunilor ilegale a organului de urmărire penală, de procuratură și ale instanțelor judecătorești, cât și a cel a prejudiciului material suportat în valoare de 5000 lei MDL.

Reclamantul subliniază, că unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire.

În temeiul Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, iar cuantumul despăgubirilor trebuie în așa fel stabilit, încât să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victime.

Din studiul tuturor evenimentelor produse și instrumentate față de reclamant se constată cert, că ultimului i-au fost cauzate suferințe psihice și fizice, prin faptul că a fost urmărit penal pentru săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea penală prevede inclusiv pedeapsa cu închisoare, că urma să piardă toată activitatea pe care o exercita și legătura cu familia sa.

Urmare a faptelor ilicite îndreptate față de reclamant și anume a presiunilor psihologice exercitate pe marginea cauzei penale instrumentate și impunerea impactului negativ de a recunoaște vinovăția, starea sănătății a reclamantului a fost afectată grav, pentru motivul că a suportat unele consecințe negative.

Reclamantul consideră, că prin intentarea cauzei penale și prin emiterea actului de acuzare și ulterior emiterea unei măsuri preventive, care ulterior a fost casată pe temeiul lipsei elementelor componenței de infracțiune, ultimului i s-a adus atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, inclusiv dreptului la viața sa privată, pe care le-a suportat în urma acțiunilor organului de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

În cazul dat, suferințele psihice suportate de către reclamant se manifestă și prin

faptul, că aceasta a fost privat de libertatea sa de a se deplasa, a fost permanent în atenția organelor de drept unde procedurile penale au durat circa 3 ani calendaristici.

Prin urmare, apreciind în ansamblu circumstanțele speței și având în vedere principiile compensării echitabile și rezonabile a prejudiciului moral, natura dreptului lezat, caracterul și gravitatea suferințelor suportate, statutul social al persoanei, durata urmăririi penale și examinării cauzei, reclamantul constată existența motivelor întemeiate de a acorda cuantumul prejudiciului moral în mărime de 500 000 lei, care, în opinia lui ***** poate fi considerat ca o compensare ce ar aduce satisfacție echitabilă persoanei.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene (cauza Antipenkov vs. Rusia, nr. 33470/03 din 15 octombrie 2009, §82) Curtea a reiterat că părții lezate nu-i poate fi cerut ca aceasta să prezinte probe întru argumentarea prejudiciului moral suferit, iar simpla constatare a încălcării săvârșite de organele de urmărire penală și declarațiile părții lezate sunt suficiente pentru a oferi o satisfacție echitabilă.

Pornind de la practica CEDO, cheltuielile pentru asistență juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime. Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CEDO, se evidențiază necesitatea prezentării de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor, a următoarelor documente: dovada achitării onorariilor avocaților (copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată): copia de pe facturile de strictă evidență, emisă pentru clienți - persoane juridice și în alte cazuri stabilite de legislație: listă detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și a timpului aferent acestora (cu tariful și orarul).

Cu referire, la criteriile referitoare la caracterul real, necesar și rezonabil al cheltuielilor de asistență juridică suportate de partea respectivă în proces, reclamantul menționează că, caracterul real este confirmat prin bonul de plată seria ***** din data de 05 august 2024, prin care s- ar confirma suportarea cheltuielilor de către reclamant pentru acordarea asistenței juridice la faza urmăririi penale și judecării cauzei penale, cheltuieli ce constituie în sine un prejudiciu material cauzat prin acțiunile ilicite.

Solicită partea reclamantă *****:

- încasarea din contul bugetului de stat, de la Ministerului Justiției, prin intermediul Ministerului Finanțelor a prejudiciului moral cauzat lui ***** în valoare de 500000 lei MDL;

- încasarea tuturor cheltuielilor de judecata suportate.

La 03 octombrie 2024, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din partea pârâtului Ministerul Justiției, a parvenit referința pe marginea cererii de chemare în judecată, prin care autoritatea şi-a exprimat dezacordul cu acțiunea înaintată, solicitând respingerea acesteia ca neîntemeiată.

În motivarea referinței pârâtul menționează că, reieșind din practica juridică, statul răspunde patrimonial pentru prejudiciul adus persoanei prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și instanțelor judecătorești. Este de menționat că elucidarea cazurilor și condițiilor de răspundere patrimonială se face prin lege specială, actualmente, o asemenea lege specială este Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998.

Pe această cale, art.6 din Legea nr.1545 prevede expres care sunt cazurile în care survine dreptul persoanei la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale

organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Astfel, unul din aceste drepturi este scoaterea persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare flit. b), art. 6).

Prin urmare, raportând normele legale citate mai sus cu situația din prezenta speță, remarcă că în privința reclamantului la 30 iunie 2023 a fost emisă ordonanță de scoatere de sub urmărire penală a învinuiților *****, ***** și *****, pe motiv că acțiunile nu întrunesc elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută de art. 190 din Codul penal. Clasarea procesului penal în baza art. 275 pct. 3) CPP.

În continuare, precizează că pentru a fi în prezența unei acțiuni întemeiate, nu este suficient de a fi întrunite doar prevederile art. 6 din Legea nr.1545, dar și dispozițiile prevăzute de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 1545.

Astfel, prin prisma normei precitate, atestă că este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; supunerii ilegale la arest administrativ, reținerii administrative ilegale sau aplicării ilegale a amenzii administrative de către instanța de judecată; efectuării măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

Respectiv, desprinde cu certitudine că prezenta acțiune civilă este neîntemeiată, or, prin prisma prevederilor enunțate, deducem expres necesitatea întrunirii cumulative a prevederilor art. 3 și art. 6 din Legea nr. 1545, în contextul în care nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea patrimonială a Statului.

Această opinie este confirmată și în jurisprudența națională, prin încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 17 noiembrie 2021 (nr. 2ra-1635/21):

Instanța de apel a reținut că pentru a fi întemeiate pretențiile de încasare a prejudiciului material și a celui moral în condițiile Legii nr.1545 din 25 februarie 1998, în primul rând acestea trebuie să fie pasibile reparării prin prisma art. 3 din lege, în condițiile respectării cumulative a dispozițiilor art. 6 al aceleiași legi.

Mai mult decât atât, chiar dacă în privința reclamantului a fost emisă această ordonanță a Procurorului în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Adrian Scutaru, la 30.06.2023, reținem că prin prisma Legii nr. 1545 persoana are dreptul să solicite repararea prejudiciului în situația când aceasta a fost scoasă de sub urmărire penală pe temeiuri de reabilitare și nu în alt mod.

Cu toate că în partea dispozitivă a ordonanței de scoatere de sub urmărire penală nu se regăsește temeiul de reabilitare, fiind motivat în textul acesteia că ”în procesul investigațiilor penale nu au fost acumulate probe care să demonstreze comiterea

infracțiunii, circumstanțe obiective care impun potrivit art. 275 CPP, clasarea procesului penal prin scoaterea acestora de sub urmărire penală”.

Adică urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată, și va fi încetată în cazurile în care: 3) fapta nu întrunește elementele infracțiunii lipsește latura obiectivă și subiectivă.

Rezumat relevant, Ministerul Justiției consideră că nu sunt întrunite condițiile art. 6 lit.b) din Legea nr. 1545, adică a dreptului la repararea prejudiciului iar în conformitate cu art.3 alin.(1) din Legea nr. 1545 instanța de judecată urmează să pună la temelia respingerii acțiunii următoarele circumstanțe importante: ***** a deținut doar două calități procesuale de bănuit (art. 63 CPP) și de învinuit (art. 65 CPP) și niciodată de inculpat, condamnat sau achitat.

Durata urmăririi penale, relativă(28.09.2021-30.06.2023, 1 an și 6 luni).

Acțiunile organului de urmărire penală și judecătorilor de instrucție de începere a urmăririi penale în temem/ plîngerii formulate de ***** 04.10.2019, recunoaștere în calitate de bănuit 28.09.2021, recunoaștere în calitate de învinuit 28.12.2021, măsuri speciale de investigație doar a efectuării percheziției de domiciliu, obligarea de a nu păsări țara pe un termen de 60 zile din 5.01.2022, contrasemnată de ultimul și de către avocat.

Ordonanța OUP din 11.08.2023 privind respingerea ca neîntemeiată a plîngerii comune depuse de către petiționarul ***** din 1.08.2023 prin care solicită anularea parțială a ordonanței din 30.06.2023 de scoatere de sub UP a lui ***** și ***** în cauza nr. *****, cu menținerea actului procedural contestat;

Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 2.10.2023 de respingere ca neîntemeiată a plîngerii ***** în ordinea art. 313 CPP împotriva ordonanței din 30.06.2023 și 11.08.2023 și decizia irevocabilă a Curții de Apel Chișinău nr. ***** din 4.03.2024 de respingere ca nefondat a recursului petiționarului ***** și menținere fără modificări a încheierii din 2.10.2023;

Ordonanța din 30.06.2023 privind scoaterea de sub urmărire penală a învinuiților *****, ***** și *****, pe motiv că acțiunile nu întrunesc elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută de art. 190 din Codul penal. Clasarea procesului penal în baza art. 275 pct. 3) CPP, nu pot fi calificate drept acțiuni de tragere ilegală la răspundere penală în sensul enunțat în art. 3 din Legea nr.1545.

Important se notează că anterior la prezenta cauză penală a fost conexată cauza penală nr. ***** pornită la 9.07.2021 de către OUP al Direcției de Poliție mun. Chișinău în temeiul unei bănuieli rezonabile că a fost comisă infracțiunea prevăzută de art. 316 alin. (2) lit. b) din Codul penal, însă la 30.06.2023, a fost disjunsă înapoi, toate filele ordonanței de către reclamant și avocat nu a fost prezentată pentru o mai mare claritate.

Or, articolul 2 alin. (1) din legea indicată, identifică expres că, în sensul prezentei legi, acțiuni ilicite sunt acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de

răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni).

Art. 50 din Codul penal identifică răspunderea penală ca fiind condamnarea publică, m numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor care le-au săvârșit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege, iar drept rezultat doar acțiunea de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit în condițiile statuate în art. 63 alin. (1) și art.64 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu poale fi calificată drept o acțiune de condamnare publică.

În motivarea ordonanței procurorului din 30.06.2023 se arată că de către OUP au fost luate toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor invocate, de a evidenția atît circumstanțele ce dovedesc vinovăția, cît și cele care dezvinovățesc, precum și circumstanțele care atenuează sau agravează răspundere penală.

De către OUP a fost subliniat că suspiciunile care au existat, de comitere a infracțiunii, nu pot fi interzise, deoarece ele contribuie la elucidarea adevărului.

Mersul acțiunilor OUP au corespuns și oficialității procesului penal, care citează potrivii an. 28 CPP că procurorul și organul de urmărire penală au obligația, în limitele competenței lor, de a porni urmărirea penală în cazul în care sînt sesizate, în modul prevăzut de prezentul cod, că s-a săvîrșit o infracțiune și de a efectua acțiunile necesare în vederea constatării faptei penale si a persoanei vinovate.

Mai mult, în cursul procesului penal, drepturile lui ***** au fost respectate cu strictețe de către OUP, contrariul nefiind stabilit.

Subsumat acestor aspecte, Ministerul Justiției, ca organ care reprezintă statul în instanța de judecată pe această categorie de cauze, va cenzura argumentele reclamantului precum că acțiunile organelor de urmărire penală au fost ilegale i-au cauzat un impact negativ enorm asupra personalității, suferind prejudicii morale de 500 000 lei și cheltuielilor de judecată, or, acțiunile organului de urmărire penală: de începere a urmăririi penale; de recunoaștere în calitate de bănuit; de punere sub învinuire; de efectuare a percheziției de domiciliu; obligarea de a nu păsări tara pe un termen de 60 zile și de scoatere de sub urmărire penală cu clasarea procesului penal dispuse anterior, în privința reclamantului *****, s-au necesitat(art. 1 alin.(3) CPP), și careva ilegalități nu s-au admis și comis.

***** pentru bănuiala în infracțiunea comisă nu a fost supus unor pedepse penale, nu a fost tras la răspundere penală și nici condamnat, deci nu putem vorbi de careva ilegalități admise în privința acestuia.

Onorată instanță, imixtiunea organului de urmărire penală este prevăzută și reglemenatată de lege, iar legea care autorizează imixtiunea este clară, accesibilă și previzibilă.

Imixtiunea este considerată necesară într-o societate democratică atunci cînd ea este „fondată pe o necesitate socială imperioasă și mai ales proporțională scopului legitim scontat” (CEDO, hot. Olsson c. Suediei din 24 martie 1988), adică când imixtiunea este compatibilă cu principiile democratice. Caracterul unei societăți democratice se exprimă

prin supremația dreptului în societatea democratică și necesitatea de a se opune ingerințelor arbitrare în drepturile și libertățile persoanei garantate de legea națională și internațională.

Acțiunea necesară într-o societate democratică se determină în raport cu echilibrul atins între drepturile individului și interesul public, fiind aplicat principiul proporționalității.

Principiul proporționalității între dreptul sau libertatea persoanei garantate de lege și necesitatea efectuării acțiunii procesuale solicitate recunoaște că drepturile omului nu sunt absolute și exercitarea drepturilor unei persoane trebuie să fie apreciată în raport cu interesul public mai larg. Articolul 8 § 2 din Convenția Europeană prevede drept scop legitim pentru imixtiune de către agenții de stat în viața privată a persoanei, în domiciliu sau asupra corespondenței acestuia: securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane Plenului CSJ cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale nr. 7 din 04.07.2005).

Ministerul Justiției notează, un factor foarte important al scoaterii persoanei de sub urmărire penală este obligația procurorului să menționeze în ordonanță despre dreptul la reabilitare, ceea ce la caz, în ordonanța din 30.06.2023, nu este întîlnit.

Or, mențiunea dată este importantă pentru persoana care urmează să se folosească de dreptul la reabilitare, iar procurorul în virtutea atribuțiilor de serviciu este obligat să-i explice modalitatea respectivă de reabilitare. Numai încetarea integrală, și nu parțială, a urmăririi penale față de o persoană generează dreptul de reabilitare a acesteia.

Scoaterea persoanei de sub urmărirea penală este actul de finalizare în privința persoanei a oricăror acțiuni de urmărire penală în legătură cu fapta anterior imputată.

Clasarea reprezintă încetarea procesului penal cînd se constată că există o cauză legală care împiedică pornirea sau continuarea lui.

Clasarea procesului penal de către reclamant și avocat nu trebuie privită ca un rebut în activitatea OUP, dar ca o activitate normală de examinare a unui proces penal, deoarece OUP nu are ca scop doar identificarea și pedepsirea persoanelor vinovate, dar și prevenirea și curmarea săvârșirii infracțiunilor.

Prin urmare, raportat la speță. ***** a fost scos de sub urmărire penală cu clasarea procesului penal, adică din 30.06.2023 se împiedică pornirea sau continuarea procesului penal, nefiind în final demonstrat caracterul ilicit al investigațiilor penale, dispuse anterior.

Relatează că, ordonanța de încetare a urmăririi penale, de clasare a cauzei penale sau de scoatere a persoanei de sub urmărire penală poate fi casată oricând cu reluarea urmăririi penale înăuntru termenului de prescripție dacă au fost invocate fapte noi sau recent descoperite.

Se impune a se arăta, că dreptul la repararea prejudiciilor, în sensul Legii nr. 1545/1998, apare doar prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni), ceea ce la caz, cu certitudine nu a fost demonstrat.

Mai mult, un careva viciu fundamental în cadrul procedurii procesual-penale, nu a fost descoperit dar nici demonstrat de către reclamant și avocat.

Important, *****, în procesul penal având doar calitatea de bănuit și învinuit din 28.09.2021 pînă în 30.06.2023, ca măsuri procesuale prevăzute de lege și necesare într-o societate democratică, nu a demonstrat prin suport probatoriu și nici nu a motivat despre: încălcarea gravă și abuzivă a drepturilor și libertăților fundamentale garantate de Constituție și de tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, ori că consecințele acțiunilor ilicite comise sînt extrem de grave sau chiar iremediabile.

Prezintă importanță că urmărirea penală a fost exercitată, nu ca drept al Procuraturii dar ca obligație legală, cu respectarea tuturor drepturilor prevăzute de Codul Penal, de procedură penală și Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016 în vederea: constatării existenței sau inexistenței infracțiunii, identificării făptuitorului, constatării vinovăției, stabilirii altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei penale, stabilirii adevărului, etc.

Respectiv critica reclamantului că i-a fost afectată imaginea, supus la tratamente morale ilicite, a avut suferințe psihice și fizice, a avut presiuni psihologice, starea sănătății i-a fost arestată grav nu își are loc de existență și nici nu poate fi temeinică de admitere. Aceste măsuri au fost tacit acceptate de către reclamant, pînă la emiterea unei decizii definitive în cazul penal,

Reclamantul și-a exprimat dezacordul parțial asupra ordonanței de scoatere de sub UP, dorind investigarea în privința lui ***** și ***** cu ulterioara punere a lor sub învinuire cu expedierea cauzei în instanța de judecată, însă s-a soldat cu respingerea ca neîntemeiată, în mod irevocabil.

În partea ce ține de ordonanța procurorului de scoatere de sub urmărire penală a lui ***** din 30.06.2023, pe care reclamantul o pune la baza solicitărilor, nu apare ca efect al cărorva acțiuni ilegale dispuse anterior, dar din alte motive.

Prin urmare, din materialele acumulate, și cele constatate de către OUP a fost întâlnit că la acea etapă: exista bănuiala rezonabilă, alături de alți învinuiți, că ***** a săvârșit infracțiunea incriminată de art. 190 alin. (5) (escrocheria) din Codul penal potrivit art. 16 CP se califică ca infracțiune deosebit de gravă); exista riscul eschivării lui ***** de la urmărirea penală; exista riscul că poate împiedica stabilirea adevărului; exista riscul că poate comite și alte infracțiuni.

Respectiv și probele la etapa respectivă indicau, în mod evident, la adoptarea măsurilor în cauză, în vederea asigurării bunei desfășurări a urmăririi penale pe caz, aspecte care să ofere o determinare completă și exactă a tuturor circumstanțelor investigate în vederea constatării faptei penale și a persoanelor vinovate.

Așa fiind, onorată instanță, atragem atenția că nu suntem în prezența speței în care statul trebuie să fie obligat să răspundă pecuniar, or, aceste investigaţii de ordin penal s-au necesitat stringent la acea etapă.

Respectiv, Ministerul Justiției, opinează că, la caz, nu sunt întrunite condițiile art. 6 lit.b) din Legea nr. 1545 dar nici a prevederilor art.3 alin.(l) din Legea nr. 1545.

Indică că, soluția scoaterii de sub urmărirea penală constituie încetarea urmăririi penale, de mai departe (de viitor), necontinuarea procesului penal, și nu înglobă în sine

careva ilegalități anterioare, fiind lăsată deschisă și aplicabile în orice moment prevederile art.287 CPP(reluarea urmăririi penale).

Potrivit recomandărilor Hotărârii nr. 7 din 04.07.2005 a Plenului Curții Supreme de Justiţie privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție in proces-., urmăririi penale, ordonanțele de recunoaștere în calitate de bănuit și sau învinuit sunt niște procedee legate de desfășurarea normală a urmăririi penale și prin sine însăși nu afectează drepturile sau libertățile constituționale ale persoanei, precum și nici nu sunt pasibile de atacare.

Recunoașterea persoanei în calitate de bănuit și/sau învinuit este o măsură procesuală prevăzută de lege, necesară într-o societate democratică în vederea stabilirii adevărului, are un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării urmăririi penale.

De asemenea, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor invocate în actul de sesizare, de a constata atât circumstanțele care dovedesc vinovăția, cât și cele care dezvinovățesc, precum și circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Subsecvent, referitor la invocarea caracterului ilegal al măsurilor întreprinse în privința reclamantului, precizăm că potrivit hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiției nr.8 din 24 decembrie 2012, (pct. 14), examinarea corectitudinii procedurilor de constrângere, nu ține de competența instanței civile, deoarece aceste chestiuni urmează a fi decise în cadrul procedurilor penale. Or, prezentul litigiu de judecată este cu caracter civil și nu ține de competența instanței de judecată de a se expuse pe marginea aspectului legalității procedurilor de investigație penală respective.

În plan internațional Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat că dimensiunea obligațiunilor statului referitoare la investigarea minuțioasă și rezultativă a oricărui fapt pretins a fi infracțional nu implică nici dreptul de a declanșa o anchetă penală împotriva unui terț sau ca acesta să fie condamnat la sancțiuni de natură penală, nicio obligație de rezultat care ar presupune ca orice urmărire penală trebuie să se finalizeze printr-o condamnare. In special, în ipoteza în care se pune problema respectării unei reglementări care are ca obiect protecția drepturilor garantate de Convenție, acestea impun organizarea unui sistem judiciar de anchetă eficace la finalizarea căreia să nu existe nicio aparență de apreciere arbitrară a circumstanțelor care s-au aflat la originea faptei, (a se vedea cauza Draganschi împotriva României nr. 40890/04).

Din perspectiva corectă a Ministerului Justiției, toate acțiunile organului de urmărire penală, au fost îndreptate în vederea elucidării tuturor circumstanțelor, asupra elucidării vinovăției sau nevinovăției persoanei menționate prin actul de sesizare, privind existența bănuielii rezonabile de comiterea infracțiunii, aflării adevărului. Organul de urmărire penală acționează cu bună-credință, întreprinde măsurile necesare în vederea efectuării obiective a tuturor acțiunilor de urmărire penală.

Totodată, reclamantului, pe durata acțiunilor procesuale aferente cauzei penale, nu i-au fost încălcate drepturile procesuale, cât și la materialele cauzei nu există nici o probă

concludentă, pertinentă, utilă și veridică în confirmarea faptului că actele procedurale, emise în privința reclamantului de către organul de drept, sunt calificate ca ilegale.

Important onorată instanță, toate acțiunile și măsurile întreprinse în speța respectivă au constituit măsuri de reprimare proporțională infracțiunii imputate, și s-a ținut cont de toate rigorile legii procesual penale, în stabilirea adevărului.

În speță, reclamantul și-a întemeiat solicitările din cererea de chemare în judecată invocând Legea 1545 din 25.02.98, însă în lipsa unor acte ce constată în mod expres și exclusiv ilegalitatea măsurilor întreprinse, nu putem vorbi de aplicabilitatea Legii 1545.

Prin urmare, constată că normele legale citate mai sus (art. 3 și art. 6 din Legea nr.1545) sunt indisolubile, respectiv nu pot fi aplicate în mod separat.

Legea 1545 nu oferă dreptul la repararea prejudiciilor în caz de acțiuni neîntemeiate comise în procesele penale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești ci oferă dreptul în caz de acțiuni ilicite(art.2).

Pornind din noțiune, neîntemeiat, neîntemeiată adjectiv, semnifică care nu este bine argumentat, justificat; fără temei.

Pe cînd ilicit (ilegal) semnifică care nu este în conformitate cu legea, care încalcă legea, ceea ce în speță nu a fost demonstrat și arătat de reclamant și avocat.

Prin urmare, prezenta speță nu constituie obligația, cazul, modul și condițiile de răspundere patrimonială a statului.

Imposibilitatea stabilirii caracterului ilicit al acțiunilor organului de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești, atrage netemeinicia cererii.

Mai mult, Ministerul Justiției consideră că cerința de bază încasarea prejudiciului moral de 500 000 lei, nu are loc de legalitate, excelează analizei, or, la materialele cauzei, nu se regăsesc probe pertinente, concludente și verosimile, de impecabilitate probațională, în legalitatea interesului litigios, de încasare a prejudiciului moral solicitat și dorit.

Aceste solicitări sunt exagerate și vădit abuzive.

Pretențiile privind încasarea prejudiciilor morale, în contextul circumstanțelor descrise, sunt neîntemeiate. Or, în condițiile în care prezenta acțiune civilă nu întrunește cazul, modul și condițiile de aplicabilitate a Legii nr. 1545, prin urmare, nu există nici un temei legal de a solicita încasarea acestor prejudicii morale și de a le admite, în principiu.

Suplimentar, precizează că sumele respective sunt abuziv inechitabile suferințelor pretinse a n suportate, neargumentând cuantumul respectiv, doar prin argumentul subiectiv al ilegalității măsurilor întreprinse și în lipsa unor acte ce constat expres acest fapt.

Totodată, pe marginea acestei pretenții, subliniem că potrivit art. 11 din Legea nr. 1545 mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensației se determină luându-se în considerare: gravitatea infracțiunii de a cărei săvârșire a fost învinuită persoana respectivă; caracterul și gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală și la examinarea cauzei penale în instanța de judecată; rezonanța pe care a avut-o în societate informația despre învinuirea persoanei; durata urmăririi penale, precum și durata examinării cauzei penale în instanța de judecată; natura dreptului

personal lezat și locul lui în sistemul de valori al persoanei; suferințele fizice, caracterul și gradul suferințelor psihice; măsura în care compensația bănească poate atenua suferințele fizice și psihice cauzate; durata aflării nelegitime a persoanei în detenție.

În acest sens, Ministerul Justiției reiterează că reclamantul a ignorat în totalitate prevederile art. 219 alin.(4) din Codul de procedură penală, or, la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare: suferințele fizice ale victimei; gravitatea și persistența suferințelor psihice, inclusiv legate de incapacitatea de a se apăra pe sine ori alte persoane; prejudiciul imposibilitatea desfășurării anumitor activități culturale, sportive sau artistice) sau estetic (în rezultatul de natură, nepatrimonială concretizat în alterarea aspectului fizic al persoanei, urmare susceptibilă de a cauza suferințe și de a avea repercusiuni în plan social); pierderea speranței în viață; pierderea onoarei prin defăimare; suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

Ceea ce nu a fost realizat și arătat convingător.

Ministerul Justiției reține că, atît în plan național cit și internațional, numitorul comun al criteriilor ce guvernează stabilirea daunelor morale constă în rezonabilitate, în sensul că despăgubirile trebuie apreciate și cuantificate într-o manieră justă și echitabilă, de natură să corespundă prejudiciului moral real și efectiv produs reclamantului și suferit de acesta, sub rezerva de a nu se ajunge la o îmbogățire fără just temei a celui îndreptățit să pretindă și să primească daune morale, dar, în același timp, prin suma acordată, nici nu trebuie să fie derizorii.

În materia daunelor morale, principiul reparării integrale a prejudiciului nu poate avea decât un caracter aproximativ, dată fiind natura neeconomică a respectivelor daune.

Astfel, notează că prin noțiunea de prejudiciu moral se înțeleg suferințele psihice sau fizice cauzate prin acțiuni sau omisiuni care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobîndite prin lege (viața, sănătatea, demnitatea și reputația profesională, inviolabilitatea vieții personale, secretul de familie și personal). Potrivit hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.9 din 9 octombrie 2006, cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral, obligația de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferințe psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea de compensare a prejudiciului moral aceasta trebuie să indice de către cine, în ce circumstanțe și în baza căror acțiuni/inacțiuni i-au fost cauzate suferințe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea. Or, din ansamblul argumentelor invocate de către reclamant nu se atestă justificarea cuantumului prejudiciului solicitat, or, el poate fi apreciat dacă este găsit temeinic doar cu aproximație.

Prin urmare, atât prevederile art. 11 din Legea nr. 1545 cît și prevederile art. 219 alin.(4) din Codul de procedură penală, în dovedirea lor, nu au fost demonstrate prin suport probant de către reclamant. în acest context, se atrage atenția că încasarea unor asemenea sume ar putea genera o practică vicioasă cu declanșarea mecanismului de afectare gravă a bugetului statului Republica Moldova care se bucură de o economie de piață emergentă, fiind clasificată drept o țară cu venituri medii, veniturile totale ale bugetului de stat au constituit circa 51 865,4 milioane de lei, fiind în creștere cu circa

10% comparativ cu aceeași perioadă a anului 2022 iar cheltuielile au constituit 62 366,9 milioane de lei, comparativ cu perioada similară a anului 2022, acestea sunt mai mari cu 18,7 %. O piață emergentă este considerată economia unei țări care se află într-un anumit stadiu de dezvoltare, are o piață de capital reglementată și eficientă iar veniturile populației sunt în creștere dar se află în continuare sub media țărilor dezvoltate).

Mai mult, conform hotărârii CEDO din 10.11.2004 în cauza Emestina Zullo vs Italia, Curtea a menționat că mărimea daunei morale va fi stabilită în funcție și de nivelul de viață în statul respectiv.

În condițiile în care prezenta acțiune civilă nu întrunește toate condițiile de aplicabilitate a Legii nr. 1545 pentru repararea prejudiciului, prin urmare, Ministerul Justiției se convinge că scopul reclamantului este interesul pecuniar și îmbogățirea fără justă cauză, obținerea de foloase bănești necuvenite. Astfel că, în aspectul de temeinicie a cerințelor de 500 000 lei prejudiciu moral, invocat de reclamant și avocat, în condițiile legii, necesitatea, relevanța, actualitatea și dovada existenței și întinderii lor, cît și încasarea, la caz, nu a fost realizat și demonstrat prin material probator, fiind exagerate și vădit neîntemeiate.

În sensul cheltuielilor de judecată accesorie, urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată. Or, în condițiile în care prezenta acțiune civilă nu întrunește toate condițiile de aplicabilitate a Legii nr. 1545 pentru repararea prejudiciului, prin urmare, nu există nici temei legal de a solicita încasarea. Or, chiar dacă se pretind astfel de cheltuieli trebuie să se facă, în condițiile legii, necesitatea, relevanța, actualitatea și dovada existenței și întinderii lor, specificat cuantumul cît și încasarea, prin probe dar nu relatări probabile de viilor a tuturor cheltuielilor de judecată suportate. Neidentificarea sumelor și neprezentarea probelor are ca efect respingerea revendicării în întregime. Solicită a fi puse toate circumstanțele relevante și probele prezentate la baza netemeiniciei cererii de chemare în judecată.

Tot în aspectul de valoare a pricinii, Ministerul Justiției se convinge că scopul reclamantului este interesul pecuniar, obținerea de foloase bănești necuvenite. Inter alia, având în vedere atât pretențiile reclamantului, cât și din considerentul atestării unei practici frecvent-eronate din partea instanțelor de judecată, în ceea ce vizează subiectul încasării prejudiciului, prin prisma Legii nr. 1545/1998, atestă că Ministerul Justiției este doar reprezentantul Statului Republica Moldova, pe această categorie de cauze și nicidecum pârât (parte căzută în pretenții) (a se vedea art. 5 din Legea nr. 1545/1998).

Astfel, orice eventuală sumă, dispusă a fi compensată, nu poate fi încasată din contul Ministerului Justiției, deoarece Ministerul respectiv nu are calitate de pârât. în susținerea celor învederate, art. 13 din Legea nr. 1545 prevede că „repararea prejudiciului specificat la art. 7 lit. a), c)- g) și în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat”. Per ansamblu, pe aceste categorii de cauze este eminamente necesar de a fi elucidate toate circumstanțele cauzei, de a se constata dacă există cu adevărat o încălcare a prevederilor legale și de a fi stabilit prin probe concludente dacă a existat în mod veridic un prejudiciu probat corespunzător.

La 02 decembrie 2024, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din partea intervenientului accesoriu Procuratura Generală, a parvenit referința pe

marginea cererii de chemare în judecată, prin care autoritatea şi-a exprimat dezacordul cu acțiunea înaintată, solicitând respingerea acesteia ca neîntemeiată.

În ședința de judecată avocatul reclamantului Matușenco Ion, a susținut cererea de chemare în judecată din motivele de fapt și de drept indicate.

Reclamantul *****, în ședință de judecată nu s-a prezentat, fiind înștiințat despre derularea procesului. Astfel, ținând cont de faptul că partea neprezentă în ședință de judecată a fost citată despre examinarea cauzei, instanța de judecată a dispus, examinarea cauzei în lipsa acestuia.

În ședința de judecată reprezentantul pârâtului Stelea Teodor, a pledat pentru respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

Intervenientul accesoriu Procuratura Generală, în ședință de judecată nu s-a prezentat, fiind înștiințat despre derularea procesului. Astfel, ținând cont de faptul că partea neprezentă în ședință de judecată a fost citată despre examinarea cauzei, instanța de judecată a dispus, examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Aprecierea instanţei de judecată:

Audiind participanții la proces, studiind materialele dosarului, apreciind în conformitate cu art. 130 Cod de procedură civilă probele administrate, judecătorul ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată depusă de ***** către Ministerul Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și încasarea cheltuielilor de judecată, urmează a fi admisă parțial, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 276^2 alin. (3) Codul de procedură civilă, dispozițiile prezentului cod privind procedura contencioasă se aplică la examinarea cererilor cu valoare redusă în măsura în care dispozițiile prezentului capitol nu prevăd altfel.

Conform prevederilor art. 118 alin.(1),(3) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecțiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 121 Cod de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Conform art. 130 alin.(1-3) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficiența pentru soluționarea cauzei.

La examinarea cererii de chemare în judecată, judecătorul reține următoarele circumstanțe de fapt.

Potrivit materialului probatoriu administrat, se atestă că, prin ordonanța din 10.09.2021, se atestă că de către organul de OUP s-a dispus efectuarea percheziției pe terenul, casa de locuit și încăperile auxiliare amplasate în mun. Chișinău *****, domiciliul *****.

Prin mandat judecătoresc din 16 septembrie 2021, s-a autorizat acțiunea de urmărire penală și anume, efectuarea percheziției la domiciliul cet. *****, terenul, casa de locuit și încăperile auxiliare amplasate în mun. Chișinău *****, în scopul stabilirii mijloacelor financiare însușite din realizarea automobilului de model Porsche Cayenne, copiile actelor ce atestă implicarea persoanelor nominalizate în comiterea infracțiunii menționate, înscrisuri privind privind plasarea anunțurilor de realizare, recipise privind primirea mijloacelor financiare între aceste două persoane, video înregistrările privind negocierile cu ***** și **********, înscrisuri în formă liberă, telefoane mobile, dispozitive de stocare a informațiilor (HDD, CD, flash etc), tehnică de calcul, alte tehnică destinată primirii și transmiterii informațiilor, servere, instrumente ce au fost destinate pentru a fi folosite sau care au servit ca mijloace la săvîrşirea infracțiunii.

Prin ordonanța din 28 decembrie 2021, s-a dispus punerea sub învinuire a lui *****încriminându-i comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) din Codul penal.

Prin ordonanța din 05 ianuarie 2022, se atestă că OUP a aplicat în privința învinuitului ***** măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara pe un termen de 60 zile.

La 05 ianuarie 2022, reclamantul a fost audiat în calitate de învinuit.

Prin ordonanța din 30 iunie 2023, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală, în cauza nr. *****, a lui ***** privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) din Codul penal.

Prin ordonanța din 11 august 2023, se atestă că s-a respins ca neîntemeiată a plângerea comună depusă de către petiționarul ***** din 01 august 2023, prin care solicită anularea parțială a ordonanței procurorului Adrian Scutaru din 30 iunie 2023, privind scoaterea de sub urmărire penală a lui ***** și ***** în cauza penală nr. *****, cu menținerea actului procedural contestat.

Prin plângerea din 25 august 2023, reclamantul a solicitat anularea parțială a ordonanței din 30 iunie 2023, emise de către procurorul în cadrul Procuraturii mun.Chișinău, oficiul principal, *****; anularea ordonanței din 11 august 2023 a procurorului adjunct interimar al Procurorului șef al Procuraturii mun. Chișinău cu punerea sub învinuire a numiților ***** și ***** sub învinuire pentru infracțiunile prevăzute de art.190 alin.(5) și art.361 alin.(2), lit.b), d) Cod penal și expedierea cauzei penale în instanța de judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 02 octombrie 2023, s-a respins plângerea depusă către *****, formulată în baza art. 313 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței procurorului în Procuratura în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Scutaru Adrian din 30 iunie 2023, precum și a ordonanței

procurorul adjunct interimar al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău, Burlacu Aurel din 11 august 2023, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04 martie 2024, s-a respins ca nefondat recursul petiționarului *****. S-a menținut fără modificări încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 2 octombrie 2023, prin care s-a respins plângerea depusă către *****, formulată în baza art. 313 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței procurorului în Procuratura în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Scutaru Adrian din 30 iunie 2023, precum și a ordonanței procurorul adjunct interimar al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău, Burlacu Aurel din 11 august 2023, ca fiind neîntemeiată.

Conform art. 3 din Legea nr. 1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti,

(1) În conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma:

a) reţinerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declaraţie de a nu părăsi localitatea sau ţara, tragerii ilegale la răspundere penală;

b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunităţii;

c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziţiei, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcţie), precum şi în urma altor acţiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice;

d) supunerii ilegale la arest contravenţional, reţinerii contravenţionale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenţionale de către instanţa de judecată;

e) efectuării măsurilor speciale de investigaţii cu încălcarea prevederilor legislaţiei;

f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ştampilelor, precum şi în urma blocării conturilor bancare.

Conform art. 6 din Legea nr. 1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti,

Dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea şi modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul:

a) devenirii definitive şi irevocabile a sentinței de achitare;

b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare;

c) adoptării de către instanţa judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravenţional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice;

d) adoptării, de către judecătorul de instrucţie, în condiţiile art. 313 alin.(5) din Codul de procedură penală, în privinţa persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulităţii actelor sau acţiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigaţii.

Conform art. 7 din Legea nr. 1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a

prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti,

În cazurile menţionate la art. 3 alin. (1), persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie:

e) sumele plătite de ea pentru asistenţa juridică.

Conform art. 10 din Legea nr. 1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti,

Dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea şi în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art. 6.

Conform art. 11 din Legea nr. 1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti,

(1) Mărimea compensaţiei pentru repararea prejudiciului moral se stabileşte de instanţa de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensaţiei se determină luându-se în considerare:

a) gravitatea infracţiunii de a cărei săvârşire a fost învinuită persoana respectivă;

b) caracterul şi gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală şi la examinarea cauzei penale în instanţa de judecată;

c) rezonanţa pe care a avut-o în societate informaţia despre învinuirea persoanei;

d) durata urmăririi penale, precum şi durata examinării cauzei penale în instanţa de judecată;

e) natura dreptului personal lezat şi locul lui în sistemul de valori al persoanei;

f) suferinţele fizice, caracterul şi gradul suferinţelor psihice;

g) măsura în care compensaţia bănească poate atenua suferinţele fizice şi psihice cauzate;

h) durata aflării nelegitime a persoanei în detenţie.

Conform art. 23 Cod procedură penală,

(3) Persoana achitată sau în privinţa căreia s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală ori încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare are dreptul să fie repusă în drepturile personale pierdute, precum şi să fie despăgubită pentru prejudiciul care i-a fost cauzat.

Conform art. 524 Cod procedură penală,

Persoanele cărora, în cursul procesului penal, prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală sau ale instanţelor judecătoreşti, li s-a cauzat un prejudiciu material sau moral au dreptul la despăgubire echitabilă în conformitate cu prevederile legislaţiei cu privire la modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală şi ale instanţelor judecătoreşti.

Conform art. 525 Cod procedură penală,

(1) Acţiunea pentru repararea prejudiciului poate fi iniţiată în termen de trei ani de la data apariţiei dreptului la repararea prejudiciului conform prevederilor art. 6 din Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul de reperare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor

judecătoreşti.

(2) Acţiunea pentru repararea prejudiciului poate fi iniţiată în instanţa judecătorească în a cărei rază teritorială domiciliază persoana căreia i-a fost cauzat prejudiciul sau, după caz, succesorii ei, în ordinea procedurii civile, chemând în judecată statul, care este reprezentat de către Ministerul Justiţiei.

Conform art. 2007 Cod civil,

(1) Prejudiciul cauzat persoanei prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăția persoanei responsabile, în următoarele cazuri:

a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declarației scrise de a nu părăsi localitatea;

b) aplicare ilegală, în calitate de sancțiune contravențională, a arestului, a muncii neremunerate în folosul comunității;

c) acțiuni sau inacțiuni care au dus, după caz, la:

– constatarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărâre, a încălcării drepturilor sau libertăților fundamentale ale unei persoane și dispunerea achitării unor sume în beneficiul acesteia;

– pronunțarea unei hotărâri de către o instanță judecătorească națională, ca urmare a condamnării statului de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care s-a dispus achitarea unor sume din contul statului.

(2) Statul se exonerează de răspundere în cazul când persoana vătămată a contribuit intenţionat şi benevol la producerea prejudiciului prin autodenunţ.

Conform art. 2036 Cod civil,

(1) În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri.

(2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

(3) Reparația prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăţiei autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunităţii şi în alte cazuri prevăzute de lege.

(4) Dacă legea nu prevede altfel, simpla constatare a încălcării unui drept sau interes recunoscut de lege fără plata de despăgubiri oferă satisfacție echitabilă persoanei vătămate doar cînd aceasta corespunde cu natura dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat și persoana vătămată astfel va putea obține o valoare nepatrimonială superioară prejudiciului moral suferit.

(5) Dreptul la despăgubire pentru atingerile aduse drepturilor personale nepatrimoniale poate fi cesionat numai în cazul în care a fost stabilit printr-o tranzacție sau printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Conform art. 2037 Cod civil,

(1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

(2) Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

(3) La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Instanța constată că obiectul prezentului litigiu constă în îl constituie reparare a prejudiciului moral cauzat reclamantului prin acțiunile organelor de urmărire penală.

Cu titlu preliminar instanța reține că, reclamantul ***** solicită repararea prejudiciului moral în sumă de 500 000 lei și a cheltuielilor de judecată, susținând că a fost supus ilegal urmăririi penale măsurilor procesuale abuzive, care i-au cauzat suferințe psihice.

La caz, instanța reține că prin ordonanța din 30 iunie 2023 s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a reclamantului ***** pentru infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale componenței de infracțiune, cu clasarea procesului penal în baza art. 275 pct. 3) CPP, ordonanța reprezintă un act de dispoziție definitiv care atestă lipsa elementelor infracțiunii imputate reclamantului, ceea ce echivalează cu o scoatere de sub urmărire penală pe temeiuri de reabilitare în sensul art. 6 lit. b) din Legea nr. 1545 din 25.02.1998.

Instanța atestă că, reclamantul a fost supus următoarelor măsuri procesuale: recunoașterea în calitate de bănuit la 28.09.2021, punerea sub învinuire la 28.12.2021 pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal (infracțiune deosebit de gravă), efectuarea percheziției la domiciliu autorizată prin mandat judecătoresc din 16.09.2021 și aplicarea măsurii preventive sub forma obligării de a nu părăsi țara pentru 60 de zile începând cu 05.01.2022. Durata totală a urmăririi penale a fost de aproximativ 1 an și 9 luni 28.09.2021 - 30.06.2023.

Cu privire la solicitarea de a încasa prejudiciul moral, instanța constată că reclamantul a suferit incontestabil atingeri ale drepturilor sale fundamentale. Astfel, punerea sub învinuire pentru o infracțiune deosebit de gravă, cu perspectiva unei pedepse privative de libertate, generează în mod obiectiv suferințe psihice considerabile.

La fel, percheziția domiciliului reprezintă o ingerință în viața privată și familială, protejată de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Totodată, restricționarea libertății de circulație prin obligarea de a nu părăsi țara constituie o limitare a drepturilor fundamentale.

Mai mult, durata îndelungată a procedurii penale 21 de luni, a amplificat starea de incertitudine și stres psihologic.

Cu toate acestea, instanța apreciază că suma de 500 000 lei solicitată cu titlu de

prejudiciu moral este vădit disproporționată.

Conform art. 11 din Legea nr. 1545 din 25.02.1998, la stabilirea cuantumului compensației trebuie luate în considerare mai multe criterii cumulative. În context, analizând criteriile indicate supra, instanța reține că reclamantul a fost învinuit de o infracțiune gravă (escrocherie în proporții deosebit de mari), ceea ce justifică o compensație superioară; nu s-au constatat încălcări procesuale grave, organele de urmărire respectând drepturile procedurale ale învinuitului; nu există probe privind o rezonanță publică a cazului; durata urmăririi penale de 21 de luni, deși considerabilă, nu este excesivă, reclamantul nu a fost privat de libertate și nu există probe medicale privind afectarea gravă a sănătății.

În speță, instanța aplicând principiul echității și proporționalității, precum și luând în considerare practica judiciară națională în cauze similare și standardul de viață din Republica Moldova, apreciază că suma de 40 000 lei reprezintă o compensație echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, despăgubire care reflectă gravitatea atingerilor aduse drepturilor reclamantului, fără a constitui o îmbogățire fără justă cauză.

Cu privire la argumentul pârâtului potrivit căruia în cauză nu ar fi întrunite condițiile cumulative prevăzute de art. 3 și art. 6 din Legea nr. 1545 din 25.02.1998, întrucât scoaterea de sub urmărire penală a reclamantului ***** nu s-ar fi făcut pe temeiuri de reabilitare, instanța nu poate reține această poziție ca fiind concludentă. Astfel, ordonanța din 30 iunie 2023, prin care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală pe motivul inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii, echivalează cu un temei de reabilitare, în sensul art. 6 lit. b) din legea menționată. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Supreme de Justiție, lipsa expresă a sintagmei temeiuri de reabilitare în ordonanță nu împiedică instanța să aprecieze în fond natura juridică a încetării urmăririi penale, în raport cu temeiul real invocat inexistența faptei incriminate.

Cu privire la argumentul pârâtului că acțiunile organelor de urmărire penală nu au fost ilicite, întrucât ar fi fost realizate în baza suspiciunilor rezonabile, instanța remarcă că existența presupunerilor nu exonerează statul de răspunderea pentru ingerințele nejustificate în viața privată a persoanei, mai ales în lipsa unui probatoriu verosimil și a unei conduite echitabile în procesul penal. În context, aplicarea măsurilor procesuale intruzive recunoașterea în calitate de bănuit, punerea sub învinuire, efectuarea percheziției la domiciliu, restrângerea libertății de circulație, în absența probelor plauzibile care să conducă la trimiterea în judecată sau la pronunțarea unei condamnări, constituie manifestări ale caracterului disproporțional al acțiunilor organelor de urmărire. Prin urmare, se întrunesc condițiile prevăzute de art. 2 și 3 din Legea nr. 1545 din 25.02.1998 privind caracterul ilicit al actelor contestate.

Cu privire la cheltuielile de asistență juridică în prezenta cauză civilă, instanța în conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă și ținând cont de complexitatea cauzei și volumul de muncă al avocatului, consideră rezonabilă suma de 5 000 lei, care urmează a fi încasată în beneficiul reclamantului de la pârât.

Subsecvent, instanța va admită parțial cererea de chemare în judecată și va dispune încasarea din bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției în folosul reclamantului ***** a sumei de 40 000 lei cu titlu de compensare a prejudiciului moral și

suma de 5 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică în prezentul proces civil.

În conformitate cu prevederile art. 238-241 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată, -

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de ***** către Ministerul Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și încasarea cheltuielilor de judecată.

Se încasează din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui ***** suma prejudiciului moral în mărime de 40 000 (patruzeci mii) lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 5 000 (cinci mii) lei.

În rest, pretențiile reclamantului se resping ca neîntemeiate.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțare, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

Preşedintele şedinţei,
judecător **Victor Sîrbu**